

[Erhard Jakobsen]

blevet udvidet med EMS'en, og nu tager man det skridt videre, at man indsnævrer de mulige udsving til at være slet ingenting. Det kan næppe genere Danmark, for vi er i den grad afhængige netop af, hvad de andre gør, og derfor kan det formentlig kun være en fordel for os. Men det er det, der er væsentligt. Om vi derimod har en mønt med dronning Margrethes billede på eller ej, det er noget rent følelsesmæssigt. Hvis folk gerne vil have det, kan man vel fortsætte, men man får ikke en taxi-chauffør i London til at tage den som betalingsmiddel; derimod kan man regne med at kunne køre for ecu. Det er det, der er forskellen.

Så er der noget, jeg endnu en gang til vil have fastslået. Jeg vil tage udgangspunkt i noget andet, som udenrigsministeren heller ikke sagde i dag, men som han sagde forleden. Da han blev spurgt om disse meningsmålinger, sagde udenrigsministeren: Det rejser i høj grad et problem med noget oplysning. Og det tør man antyde. Men det er ikke, fordi der ikke har været oplysning nok; det har bare været de forkerte oplysninger. Det er hele tiden blevet blæst op, som om vi stod over for noget epokegørende nyt, hvor realiteterne er, at det gør vi ikke. Men vi tager nogle skridt i den rigtige retning, og det ville være katastrofalt, hvis Danmark ikke ville være med til at tage de skridt i den rigtige retning. Og dermed mener jeg ikke katastrofalt for de andre, men katastrofalt for os selv.

Tænk, at man – jeg nævnte det også før – kan gå ud og lave en meningsmåling og få 70 pct. af befolkningen til at udtale sig imod den politiske union, som faktisk slet ikke foreligger! For hvad forstår folk ved politisk union? De forstår, at vi afskaffer Folketinget og får Europa-Parlamentet, at vi afskaffer dronning Margrethe og får en fælles præsident. Det er ikke en politisk union; det er Amerikas Forenede Stater, det er Den Tyske Forbundsrepublik. Jamen det er jo overhovedet ikke på tale. De ord er slettet i det, vi står over for nu, men ikke desto mindre er det det, man diskuterer ude omkring.

Der er noget andet, jeg møder ret regelmæssigt. Det hører helt naturligt min årgang til, at jeg jævnlig taler hos ÆldreSagen, og det eneste spørgsmål, jeg dér møder om EF om og om igen, er: Jamen er det rigtigt, at det nu skal

være ensartet i Europa? Og det vil altså sige, at når de andre skal have mere i folkepension, så skal vi vel gå ned? Det er en ren misforståelse; det vil det ikke. Sådant diskuteres der, det er på den måde, man diskuterer EF ude omkring, og det er det, der er baggrunden for, at folk ved en meningsmåling udtaler sig imod det. Derfor er det så vigtigt at få frem, at alle disse ting, man går og frygter, overhovedet ikke er på tale.

Jeg understreger – og jeg vil gerne have økonomiministeren til at bekræfte det – at vi naturligvis ikke får en bank i Europa, som kan beherske de folkevalgte myndigheder, naturligvis ikke. Jeg har lidt svært ved at forstå, at man nede i EF forlanger, at vi allerede i dag skal tage stilling til denne fælles bank, når man på nuværende tidspunkt i EF slet ikke er enig om, hvordan den bank skal placeres. Fra tysk side ønsker man, at banken skal placeres meget stærkt, med vidtgående beføjelser. Fra fransk og anden side ønsker man det modsatte, altså at det er de politiske myndigheder, der skal lægge retningslinjen, sådan som vi i Danmark har gjort det for Nationalbanken. Jeg håber, det sidste synspunkt sejrer; det tror jeg også det gør. Men det er da meningsløst, at man fra EF's side beder nogle om at tage stilling til noget, som man på nuværende tidspunkt slet ikke har fastlagt i enkeltheder.

Vi har jo taget vores forbehold dér. Vi er ikke forpligtede over for, hvad dette ender med, men hvad angår selve banken – uanset hvilken magt den så får – vil jeg gerne også i dag have skatte- og økonomiministerens bekræftelse af, at der er ingen, der drømmer om, at denne bank skulle kunne sige til det danske parlament: Jeres offentlige udgifter er for store; dem har i værsgo at reducere. Det har den selvfølgelig ikke nogen som helst adgang til at udtale sig om.

Det, den kan sige, er: Jeres underskud er større end de mål, I selv har skrevet under på. Nu må vi bede jer om at bringe det ned. Men om vi vil bringe det ned ved at udskrive højere skatter eller ved at spare på nogle udgifter, det er det, Folketinget bestemmer, og det bliver Folketinget ved med. Jeg vil meget gerne have regeringens bekræftelse på, at sådan ligger det, for det er sådan, man diskuterer ude omkring.

På samme måde siger man også: I de fleste lande er det jo sådan, at det er arbejdsgiverne, der betaler en stor del af de sociale udgifter, og